

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 kir. itélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
 szólatások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. s.
 a kir. tábla átellenében,
 hová a lap szellemi részé-
 llető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi fel.

Sok hűhó semmiért.

Pécs, 1897. június 1.

(*) „Mint a cselédnek, akinek már föl van mondva, de nem eresztik addig, míg a nagy mosás véget nem ér, — olyan a Bánffy-kormány helyzete.“ Így jellemezte egy kiváló publicista és politikus Bánffyék állapotát, akiknek akarva, nem akarva, úgy ahogy lehet, de meg kell csinálniuk a kvóta-fölemelést.

Mindenki szívesen elhítte volna, hogy nincs semmi okozati összefüggés a kvóta-emelés és a honvédelmi miniszter törvényjavaslatai között. Persze, nagyon kellemes lett volna ez a föltevés; és igen kellemetlen, megszégyenítő a másik föltevés, mely immár teljesen jogosultnak bizonyul, hogy a katonai intézetekről benyújtott javaslatoknak nagy, igen nagy ára van: hogy azok családok szolgálnak a magyarnak, hadd buzduljon föl hálásan a nagy kegyért s hadd szavazza meg e lelkes fölbuzdulásában a kvóta-emelést magas percentekben.

Megdöböntő ez az összefüggés, megdöböntő annak a tendenciája, melyben kifejezésre jut a két állam viszonyának valósággal a lehetetlensége. Mert nem természetes, nem egészséges és ennél fogva nem is megnyugtató viszony az, mikor az egyik állam mesterségesen és furfangosan kizsákmányolja a másikat és a legkisebb eredményt is elviselhetetlenül drágán fizet-
 teti meg.

Ha ez így megy, vajjon nevezhető-e ez többé két állam szövetséges összetartozásának és nem-e egyszerűen a rideg üzleti viszony az, mely előáll, alapítva az adás-vevésre és arra, hogy az az ügyesebb és élelmesebb, aki le tudja főzni a másikat.

Sajnos, mi vagyunk mindig a lefőzött fél és ebben az esetben annyival inkább azok vagyunk, mert mikor a képtelen kvóta-emelésért katonai iskolákat adnak, ebből az következik, hogy fizetünk ezentúl évi 8—10 millió forinttal több közös terhet és fizetjük azonkívül a Magyarországon létesítendő katonai intézeteknek közel fél-milliónyi évi költségeit.

Miért örülnék tehát oly végtelenül Fejérváry báró javaslatának? Kormánypárti fölfogás szükségeltetik hozzá, hogy örömujjongva juhézzanak: ime, milyen nagy vívmányt szerzett a kormány a magyar nemzetnek, egy valóságos honvéd tiszti akadémiát nem valahol Galiciában, hanem szép Magyarországon.

Elkábultva a nagy örömtől, hirdetik baksisért hevülő mameluk-szívvvel az ő nagy dicsőségüket. Még inkább, mint valaha, járják a hódoló dervistáncot Bánffy és Fejérváry báró körül. Sürgönyökben üdvözik a dicsőket és bocsájtják szét a vidéki pártokhoz a meghívókat, hogy gyülekezzenek és rebegjenek hálákat mindenható urukhoz és parancsolójukhoz — a kormányhoz.

Ha valóban nemzeti vívmányról volna

szó, mi is velük örvendoznánk. Ugyanis, ami a nemzetnek jó, örömmel fogadjuk, bárhonnét jöjjön is. Ámbár jellemző és szomorú, hogy hosszánával kellene üdvözölnünk olyant, amihez jogunk van. Mert a jogtalanság mai korszakában csudaszamba megy az igazság s vívmányoknak tekintenek, ha egy parányit visszaadnának abból, amit tőlünk elkoboztak.

De ugyan mit kapunk, hogy örülhetnénk? Talán önálló magyar hadsereget? Ó nem. Talán tüzérséget a honvédség részére? A világért sem. Talán lejjebb szállítják a kvótát? Ellenkezőleg, emelik busásan. Talán elállott a kormány a sajtószabadság korlátozásától? Gonosz terve mellett jobban erősködik, mint valaha. Vagy talán független és önálló lesz Magyarország? Lesz önálló hadügye, külügyi képvisellete, pénzügye? Ne trefáljunk. Kaptunk évenkénti 150 alapítványi helyet magyar ifjak számára, akik a közös hadseregbe léphetnek, ha megfelelnek és elkeresztelik a Ludovikát tisztképző-intézeté, amivel Pécs városa jóval megelőzte a kormányt, midőn az inasiskolát gazdasági ismétlő iskolának keresztelte el. A különbség csak annyi, hogy ez az elkeresztelés Pécs városának egy garasába sem kerül, míg a tisztképző elnevezés temérdek pénzbe kerül az országnak.

Fejérváry b. nyújtotta be a katonai javaslatokat. Ugyan lehet-e várni éppen tőle ajándékot, vagy kedvezményt a ma-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája

A mit a rózsza beszél.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Magam vagyok. Nem sávar senki az emberek közül. Nincs mellettem senki, ki nek beszélhetnék. Pedig olyan sokat szeretnék mondani. Nagyon érdekes dolgokat. De kinék? . . .

Egy kis hervadt virág fekszik előttem az asztalon. Egy elfonnyadt, illatát vesztett rózsza. Legjobb barátom, mert még nem csalt meg. Nem is nevetett ki, ha panaszkodtam neki. Pedig sokszor panasszkodtam már.

Oly csöndesen hallgatja. Én azt is látom, hogy szán. Megérti, a mit mondom. Még meg is vigasztal.

Elmondom hogyan?

Ránézek. Közembe vezem ezt a kis életnélküli virágot. Aztán mikor sokáig nézem, megtelnek a szemeim könyekkel. Végig folynak arcomon, leperegnek arra a kis virágra. Az meg mintha meglevenednék tőle.

És ilyenkor beszélgetünk.

Most is így vagyok. Kezembem a rózsza,

ez az elhervadt, színtelen virág. Csak nézem és úgy érzem, hogy az én sorsom is ilyen, mint ezé a kicsi virágé. Hervadás.

És mikor erre gondolok, akkor megerednek a könnyeim. Ráfolynak a kis virágra. Megtelt a lelkem és kicsordult. És én beszélek.

Beszélek ennek a hervadt virágnak a multról. A jövőt nem emlegetem.

— Szegény kis hervadt virágom. Ugy sajnállak. Miért kellett neked így hamar elhervadnod? Ugy-e fájt a hervadás? Ugy-e kínos volt?

— Nagyon fájt, nagyon kínos volt.

— Pedig ugy-e te is virágoztál egykor. Harmatban fűödtél, illatot árasztottál. De meddig? Mától holnapig.

— Miért is kellett elhervadnod?!

Az a kis hervadt virág mintha értene. Még beszél is. Arról suttog, a mi őt érte. A sorsát panaszolja.

— Igazad volt. Én is illatoztam. Szép voltam, mint a hajnal, úde, mint a tavaszi reggel és illatos. Boldog is voltam.

— Mindenre emlékszem.

— Napsugaras tavaszi reggel láttam meg először a harmatos, napsugaras életet. Mert harmatban születtem, napsugarban fűrödtem, illatárban usztam. Olyan boldogság volt ez.

— És nem voltam magam. Körülöttem száz és száz virág. Mind szép, mind boldog. De tán legszebb voltam én.

— A többi rózsza örömmel üdvözölt a bimbófakadaskor. Ennek is örültem. Láttam, hogy szeretnek. Jól esett ez nekem. Mégis szép ez az élet, gondoltam.

— Nem tudtam én mást, mint illatozni, szeretni. És úgy láttam, hogy engem is szeretnek.

— Olyan sok szép dolgokat meséltek azok a bohó virágok, azok a szép rózsák. Olyan bűbajos dolgokat. Barátságáról, igaz, önzetlen barátságáról. Szerelemről, csodás, mámoros szerelemről. Milyen szép dolgok is ezek.

— Ugy elhallgattam őket. És nem nevettek ki, mikor látták, hogy én még oly tudatlan vagyok. Nem ismerem semmit. Megtanítottak mindenre. Szeretni is. Oh ez nagyon könnyű volt; és milyen boldogság.

— Egy himes pillangó szállt reám. Olyan szép volt. Az is mesélt. Azt susogta, hogy engem szeret. Reám várt, hogy kipatanjak, hogy illatozzam. És most eljött hozzám megmondani, hogy szeret. Mindennap el fog jönni.

— Én hittem neki, azt gondoltam, hogy így lesz. Mikor elszállt tőlem, úgy sajnáltam. Majd visszajön, gondoltam.

gyar nemzetnek? Hiszen hosszú miniszterkedése alatt ő ültette át a honvédségbe a német szellemet, a közös hadseregbeli magasrangú tisztek áthelyezése által a közös hadsereg alárendelt, kiegszítő csapataivá fokozta le azt a katonai, nemzeti intézményünket, melyet az elkobzott magyar hadsereg romjaiból megmentettünk. Most ő lép fel, mint a nemzeti vívmányok dicsőséges kardhordozója. Gyanus szereplés, s még gyanusabb a sok láрма, kiabálás, ujjongás, éktelen hűhözás — semmiért.

Évekkel ezelőtt elfogadták már a delegációk a tervet, hogy Magyarországon magyar nyelvű tiszti akadémiát létesítsenek. Vártak, húzták, halasztották, kicsinyes okokkal minduntalan elodázták. Most nagy áldozatokat követelve tőlünk, kibővítik a Ludovika akadémiát és megengedik 150 magyar ifjunak, hogy tisztek legyenek a közös hadseregben, ha megfelelnek a támasztott szolgálati követelményeknek.

Ime, mily szégyenteljes lealacsonyítása a nagy garral hirdetett magyar tisztképző intézetnek. Felülbíralat alá veszi a jeles javaslat, a híres vívmány azokat az ifjakat, akik az intézetben lettek képesítve a tiszti állásra. Oda dobja a kritika jogát ismét a közös hadsereg intéző hatalmának. Ez fogja meghatározni, mik azok az ugynevezett szolgálati követelmények. Ez fogja eldönteni, vajjon megfelelnek-e ifjaink a kellékeknek?

A közös hadsereg kegyes engedélye nélkül a tisztképző intézet egy növendéke sem jut be a közös hadsereg tisztjei közé. És ugyan mik lehetnek ezek a követelmények? Ismerjük a közös hadsereg szellemét és jól tudjuk, hogy nem magyarságot akarnak belevinni a magyar tisztképző intézettel, hanem 150-nel több magyar ifjút dobni a némettség áldozatául. Mert csak az fog megfelelni a „szolgálati követelményeknek”, aki a közös hadsereg szellemében megtagadja magyar voltát.

Ezért fizetünk mi újra nagy hadügyi költséget. Ez a nagyszerű szerzemény a

— Akkor meg a szomszéd orgona bo korbán valami búbajos dal ragadott magával. Egy fülemüle csattogott szépen, gyönyörűen. Az is a párjának énekel szerelmemről, boldogságról.

— Mindenhol boldogság, mindenütt szeretet, mindenütt illat, napsugár.

— Ez volt életem első napja, ez a legboldogabb.

— Nem maradt így sokáig.

— Másnap újra arra ébredtem, hogy a fülemüle dalol. Ez volt ébresztőm. Társaim már rég ébren voltak. Gyönyörködtek az életben.

— Én is örültem. Hisz itt mindig így lesz, gondoltam.

— Hisz itt most is napsugár játszik, harmat ragyog, pillangók kergetőznek. Én is vártam az én szerelmemet, azt a kis himes pillangót. Sokáig nem jött.

— Mikor pedig megérkezett, nem jött hozzám, hanem egy másik virágra szállt és láttam, hogy éppen azt sutogta neki, amit tegnap nekem.

— Ez volt az első csalódás. De fájt is nekem. Nem találtam örömet semmiben. Nem kellett napsugár, nem a harmat, nem a fülemüle dala.

Hátha ezek is hűtlenné lesznek!

— Panaszkodni kezdtem társaimnak.

magyar nemzet számára. Ezzel mer kérkedni a kormánypárt, mintha ő is nem jól tudná, hogy a szemünket akarják kiszűrni, hogy ne lássuk, miként törnek másfelől ellenünk.

Persze, el akarják lágyítani a nemzetet, hogy egyezzek bele a kvótának emelésébe és a sajtószabadság elkobzásába. Ezért léptek föl éppen most a kormány férfiai, hogy nagy nemzeti vívmányról regéljenek. De kilátszik a lóláb a szemfényvesztés köpenye alól. Azt hiszik talán, hogy a nemzet közvéleménye meg fog változni a kvóta-kérdésben? Avagy talán a sajtószabadság fölázdozását követelik cserébe?

Ez a legfőbb, rejtett célzat, mert immár hirdeti a kormánypárti sajtó, hogy a katonai javaslatokat elodázzák, ha obstrukciót csinál az ellenzék a 16. §, ellen.

Tehát a reform fenyegetés akar lenni. Ugy gondolkoznak, hogy az ellenzék és a nemzet inkább szabad kezet enged a kormánynak az alkotmány lerombolásában, mintsem kockáztassa a magyar tisztképző intézet gyors elérését.

De nagyot tévednek. Inkább szívják vissza a katonai javaslatokat, de szabadságunkat, jogainkat oda nem adjuk. Elvehetik erőszakkal, törvénytelenességgel; de szemfényvesztéssel, politikai fogásokkal nem fogják reávenni a nemzetet, hogy önmaga ellen emeljen gyilkos fegyvert.

* **Városi közgyűlés.** Pécs szab. kir. város törvényhatósági bizottsága június hó 3 án délelőtt 9 órakor közgyűlést tart a következő tárgysorozattal: Földmivvelésügyi m. kir. Miniszterium leírata a budapesti „Kertészeti tanintézet” tanulói részére ösztöndíj alapítás iránt. — A főjegyzői, tanácsnoki, I. és II. od. aljegyzői és rendőrkapitányi fogalmazói állások betöltése. — A központi választmányban megüresedett két tagsági helynek választás utján való betöltése. — Tanácsai előterjesztés a vallás és közoktatásügyi miniszterium által Pécsen tartatni rendelt tankerületi tornaverseny tárgyában. — A zirci rendház előtti terasse eltávolítása

És azok, mikor hallották panaszomat, nem vigasztaltak. Kinevettek. Azt mondták, hogy még nagyon fiatal, még nagyon bohó vagyok. Lehet, hogy igazuk volt.

— De ez még jobban fájt nekem. Hát ezek, kik tegnap oly örömmel fogadtak, most nevetnek az én szomorúságomon, ki is gúnyolnak.

— Kezdtem más színben látni a világot. Kezdtem félni a többi virágtól. Láttam már, hogy nem úgy van minden, mint azt én gondoltam.

— Szomoruan hajtottam le fejem. Ugy hullottak alá leveleimről azok a csillogó harmatcseppek.

— Nem szóltam senkinek. Nem mertem panaszkodni. Csak úgy magamba fojtottam a szomorúságom.

— Arra eszméltem fel, hogy egy szép leány jött a kertbe. Egyenesen felénk tartott.

— Meglepetve néztem rá, mert én még sohasem láttam. Társaim már mint ismerőst üdvözölték.

— Olyan szép is volt az a leány. Különösen a szemei olyanok voltak, mint a mellettem kéklő nefelejtsek. Az arca olyan volt, mint az a halványpiros rózsza az orgona-bokor mellett. A haja pedig, olyan volt, mint egy virág sem, — fekete.

— Odajött én hozzám. Olyan boldog

iránti tanácsai előterjesztés. — Tanácsai előterjesztés a Szent-Ferencendi plébánia templomban szükségessé vált helyreállítási munkák elvégzése iránt.

Polgármester betérjeszti a város gazdasági programját. — Tanácsai előterjesztés egy vámbivatalnak Pécsen leendő felállítására iránt inézett feliratnak megújítása iránt. — Tanácsai jelentés az erdei legeltetési jog hasznóbérbeadása tárgyában megtartott árverés eredményéről. — M. kir. államvasutak megkeresése a pályaudvar kibővítési költségeihez való hozzájárulás címén megszavazott 133 ezer forint folyósítása iránt. — Tanácsai előterjesztés a sétatéri kioszk kiadása tárgyában. — Tanácsai előterjesztés a hirdetések kizárólagos kifüggesztési jogának Sachs Jakabra leendő átruházása iránt. — A korcsmákra, sörházakra és pálinkamérésekre vonatkozó szabályrendet tárgyalása. — Tanácsai jelentés a Farkas István féle tanítói ösztöndíjnak f. évre Rozsits Sándor igazgatótanítóknak történt oda ítéleséről.

Schwabach Zsigmond Géza millenniumi alapítványára vonatkozó alapítói oklevél tárgyalása. — Baranyamegyei tanítótestület „Salamon József ösztöndíj alapítványára” vonatkozó alapítói oklevél tárgyalása. — Tanácsai jelentés főt. Gauzer János ur házának közcélokra való átengedése tárgyában tett ajánlatáról. — Tanácsai jelentés városunknak a pozsonyi koronázó emlékszóbor leleplezési ünnepélyén történt képviseltetéséről. — Tanácsai előterjesztés, hogy a bányászati és kohászati egyesület jövő évi vándorgyűlésének Pécsen leendő megtartására felkéressék. — Erreth János és dr. Erreth Lajos felebezése a siklósi utcai aszphalt járda költségekből terhőkre kivetett összeg ellen. — Tanácsai jelentés néhai Marschal Ferenc igazgatótanító özvegye nyugdíjának s gyermekei neveltetési pótlékának megállapítása iránt. — Bizottsági javaslat Czenger Károly pénztári ellenőr nyugdíjazása érdemében.

Bizottsági jelentés Kovácsits István negyedmester, Szigethy Ferenc negyedmester, Csonka Márton hegypásztor és Márkus Ignác hegypásztor nyugdíja iránt. — Gerzsabek Vilmos m. kir. kataszteri főmérnök kérelme a város kötelékébe leendő felvétel iránt. — Lang Antal m. k. kataszteri főmérnök hason tárgyú kérelme. — Néhai Haksch Emil községi bíró özvegyének kérelme kegydíjának telemelése iránt. — A főiskolai szegény ifjakat segítő „Mensa Academica” kérelme állandó évi segélyezés iránt.

voltam, hogy oly közről láthattam. — Megfogott, megsimogatott. Azt mondta, hogy nagyon szép vagyok és azután — letépett.

— Jaj de fájt ez nekem. Pedig szerettem és azért lépett le. Hisz van már újra valakim, a ki szeret. Egy szép leány. Ez gondomat viseli.

— Vigyázzott is reám. Először a keblére tűzött. Aztán oda azok közé, a sötét fűrtök közé. Olyan édes volt rányugodni, azokra a bársonyos fűrtökre.

— Mikor aztán bement a szobába, kivett engem azok közül a fekete fűrtök közül és egy gyönyörű virágtartóba helyezett tiszta, friss vízbe.

— Nagyon jól esett nekem ez a gondosság, figyelem. Ujra szerettem élni. Hisz újra szerettem, engem is szerettek.

— Elfeledtem már a hűtlen pillangót, el a gúnyolódó társakat. Csak azt a szép leányt láttam, ki ott állt mellettem.

— Nemsokáig tartott ez a boldogság.

— Fonyadni, hervadni kezdtem. Illatom is elszállt. A leány is kezdett nem ügyelni reám. Ott felejtett a vízben.

— Csak mikor te jöttél, akkor változott sorsom. Emlékszel rá?

— Az a leány eléd sietett. Olyan boldognak látszottatok. Te hoztál neki egy szép virágot, egy illatos rózsát, de még illatosat,

Pozsony sz. kir. város közönségének a vármegyék háztartásáról szóló 1883. évi XV. t. cz. ben lefektetett alapelveknek a városi törvényhatóságokra való alkalmazása és a törvényhatósági joggal felruházott városok részére egy külön, a városok különleges viszonyainak megfelelő törvény alkotása tárgyában intézett feliratának pártolása iránt.

A kisköszegi gátszakadás.

Május 29-én reggeli fél három órákor a tomboló vihart a kétségbeesett emberek kiáltása törte át, azt kiabálva lélekszakadva a levegőbe:

— Pusztulunk, veszünk, végünk van!

Az erősen megdagadt Duna vehemens erővel feszíté hullámain a rozoga töltés felé, hol azon rést ütve, örült sebességgel iramodtak a feltartóztathatlan hullámok a községbe, hol rövid pár pillanat alatt hatvan házat temetett alá és legalább nyolcvan családot tett hajléktalanná.

Iszonyu rémület fogta el váratlanul a lakosokat. A munkabíró emberek és asszonyok, kik még egypár pillanat előtt a nyugalom legédesebb álmát aludták, most a legborzasztóbb reggelre ébredtek. Borzasztó ébredés volt ez!

A hullámok vad moraja, a kétségbeesett lakosok fület siketítő lármája, az állatok bömbölése, a szárnyas jóságok vijjogása, a kutyák, macskák vinyogása borzasztóan, velőtrázóan hangzott a sötét éjszakában.

Minden ember futott, ki-ki merre tudott, zavartan, hol összegomolyitva, kéztördelve, de mindig harsányul kiabálva:

— Fussunk, fussunk, hurcolkodjunk!

Már a másik percben elkezdődött a karavánkodás. Az emberek megfeszített erővel fogtak a mentési munkálathoz. Ki a mit lehetett, felkapott, batyuba kötötte, hátára vette és futott, futott lélekszakadva a biztos helyre, fel a hegyekbe. Eszeveszetten száguldtak az utcákon a megrakott szekerek, a síró gyermekek, a gyöngye asszonyok, hol már nyomukban volt az ár, a veszedelem.

Mintha az ítélet végnapja lett volna ez a hajnal.

Az árnak fokozatos nöttével csak fokozatosan emelkedett a lakosság kétségbeesése is. Az utcákon már most csak vízi edényekkel közlekedhetnek, hol torlaszképpen állják a menekülők útját a gomolyagban uszó állatok,

üdét, harmatosat. És az a leány örült neki. Ugy dédelgette.

— És ez fáj nekem. Kivántam már a hervadást.

— Te aztán odajöttél hozzám. Felvettél és arra kérted a leányt, hogy adjon neked.

— Az nevetett, van szebb is, mondta. De te engem kértél. És az a leány nevetve adott oda engem neked. Emlékszel rá?

— Úgy sirt a lelkem ekkor. Pedig láttam, hogy te szeretsz. De én már nem bíztam senkiben. Az a néhány csalódás elvette bizalmamat.

— Te elrejtettél közel a szivedhez. Ott hordoztál sokáig.

— Sokszor elővettél, még meg is csókoláltál. Emlékszel?

— Egyszer aztán mikor elővettél, forró cseppek hullottak rám. Te sirtál és akkor is nekem panaszkodtál. Arról a leányról beszéltél. Azt mondtad, hogy téged is megcsalt, hűtlen lett.

— És én úgy sajnáltalak. Csak azon csodálkoztam, hogy te még hittél annak a leánynak.

— De azért örültem is egy kissé. Örültem annak, hogy te szeretsz engem. Te nem gunyolsz ki, nem is dobsz el.

röpködő házi szárnyasok, az uszó hordók, butorok, hasábfák stb.

Tehát pusztulás, vész, — kár mindenfelől!

Nincsen olyan hegyvégi ház, melynek udvara ne lenne menekülőkkel és ezeknek megmentett holmiaival töltve. Hol siránkozó asszonyok, tehetetlen öregek és didergő gyermekek guggolva ülnek a megmentett tárgyakon és tétovázó tekintettel néznek a kétes jövő elé, azt kérdezik önmaguktól: mikor apad el a víz? Ki bírja e rozoga viskóm az erős áradatot? És ha ledől, Uram Istenem! — hogyan építem fel ismét? Mi lesz a vetésből, a búzából, a kukoricából?

Mindmegannyi kérdések, a melyekre az aggódó emberek csak görcsös sirással tudnak felelni.

Szomorú levertség uralkodik az egész községben.

Itt egy szegény asszony kétségbeesve tördeli kezét és szorult szívvel könyörög a körülötte sürgölődő emberekhez, hogy mentse meg a padlásán levő összes vagyonát: egy zsák lisztjét! De ezek rá sem hederítenek a zokogó könyörgésére. Hisz nekik is van megmenteni valójuk, beteg édes anyjukat. Azoknak pedig, kiknek nincs semmi megmenteni valójuk, azok a szükséges mentő edény hiányában csak tétlenül kénytelenek nézni a vergődő asszony könyörgő rimánkodását.

Amott pedig egy kuszált haju öreg banya erősen gázolja az áradatot, hogy kis gazdaságát, a piacra nevelt szárnyasait megmentse a vízbefullástól és kicsiny hijja, hogy ő nem jutott azon szomorú sorsra.

Az előttünk elmenő megrakott szekeren pedig egy bágyadt asszony foglal a holmik tetaján helyet, hol görcsösen és fázékonyan szoritja magához csecsemőjét, akit éppen az utolsó pillanatban mentett meg szegény viskójából az áradat elől.

Ha még egy pillanatot késik, úgy mentő edény hiányában — ott vesz magzatával együtt.

Mily véletlen szerencse ez, a szerencsétlenségben!

Tulról pedig egy atya rémletes, dörgő hangon kiáltja gyermeke nevét, kire eddig a mentési munkálataiban nem is gondolt s ki csak most jut eszébe, akkoron, az utolsó percben, midőn házatán örökre elhagyni készül. — És a fiu már a megmenekültek soraiban nyugtatja meg feleletével a kétségbeesett atyát.

— Sokszor félttem is, hogy benned is csalódom. Hogy te is olyan léssz, mint a többi. De nem úgy lett. Te most is szeretsz Ugy-e? Nem is hajtasz el. Hisz én szeretlek. Meg aztán te is csalódtál. Legalább én vigasztallak.

— Ugy-e szeretsz? Ugy-e nem léssz hozzám hűtlen, mint azok a virágok, mint az a himes pillangó, mint az a szép leány.

Az a kis hervadt rózsza könyezett velem együtt. Nem beszélt többet. Eddig tartott a története. Ugy megsajnálтам ezt a kis virágot.

Hát ez is csalódtál. Ez is szeretett. És most engem szeret, bennem bizik.

Mégis van valakim, ki velem érez. Van a ki velem szenved. Van valakim, a ki megért.

Igaz, hogy csak egy kis hervadt virág. De tán jobb ez, sok — jó embernél.

— Ne féj te kis hervadt, fonnyadt virág, nem doblak el. Megőrizlek. Itt hordalak magamnál. Csak arra kérek, hogy ha észreveszed, hogy a szívem hangosabban dobog, ha megérzed, hogy lelkem újra éled ha megtudod, hogy én újra szeretni mernék, akkor szólj. És akkor én újra meghallgatom a te történetedet.

Göndör Sándor.

Milyen öröm volt ez az örömben!

A száguldó szekerek, az izgatottságtól tulhajtott lovak, majd hogy egy toprongyos embert agyon nem gázoltak, ki unokáját karjába véve, menekülni igyekezett; ha a leányka hirtelen felzajló sirása meg nem ijeszti a nyomukban levő lovakat és ezek meg nem állanak.

Mily csoda volt ez a veszedelemben!

Egy özvegy asszony, ki a nemrég épített házának utolsó részletét csak e napokban fizette ki, görcsösen kapaszkodott az ajtófélfájához, nem akarva onnét kimenekülni, azt hajtván:

— Mit ér az élet énnekem, ha hajléktalan koldus lettem!

És abban a pillanatban, mikor leányai erőszakkal a mentő csolnakba helyezték, egy iszonyu robbanás után a hullámok martalékvá lón a ház.

Mily megrendítő kép volt ez a nagy szerencsétlenségben!

Az egész falu egy víz, hömpölygő — tenger.

Egy kis Velence, szomorú másolatban.

Benne a házak félig vízben állanak lakatlanul, pusztán. Csak bennök egy-egy elmaradt eb vonyit; vagy egy-egy nő macska nyargalász szomorúan visítva a ház gerincén.

Ime a pusztulás, — végítélet képe!

Jung Ferenc.

Hirek.

Pécs, 1897. június hó 1.

A mai est.

Tündér est lesz: ezt már eleve is megirhatjuk róla teljes bizonyossággal.

Mert először is nem árthat neki se eső, se szélvihar, se semmiféle szeszélyes időjárás, mert hiszen minden jegy elkelt már hetekkel ezelőtt, a mi erre a mai estre szól s így a publikumot nem tarthatja otthon a legesufabb rossz idő sem.

Ha valaki ezekből a sorokból talán egy kis célzatos huncutságot, vagy még inkább egy kis leplezett udvariatságot találna ki olvasni: ime ezennel engeszteléskép ide igtatjuk, hogy a mai estét tündér estté varázsolni mindenképp előtt ez a kedves publikum fogja, melynél szebbet, elegánsabbat így, — ilyen tekintélyes számban, alig látott a mi új színházunk két éves léte alatt talán kétszer sem. Mert ott lesz tout Pécs, (már a mennyi belőle a színházba befér,) ott lesz Pécsnek notabilitási és honorációr kara teljes számban, az uniformisos és a szalon-kabátos egyformán és ott lesz hölgyközönségünk díszes, virága. . . kell-e hát ennél szebb est s méltóbb-e egy is a tündérest nevére?!

És másodsor — s ez a másodsor a fő — van e ugyan műkedvelő társaság, mely olyan nagyszabású előadásba, mint a „Kornevillei harangok“-é belevágott még valaha?! S ha van is, van-e e társaságnak oly talizmán a birtokában, a mi a miénknek? Meg tudta-e nyerni tagjai sorába városa legszebb, legkedvesebb, legszeretreméltóbb kis-asszonyait, hogy azokkal indulva a küzdelemre, akár a lehetetlent is keresztülvigye?!

Már pedig nekünk megvan ez a talizmánunk.

Ha egy műkedvelő társaságnak olyan bájos primadonnája van, mint a „Kornevillei harangok“ Szerpolettejét játszó Kindl Gisella k. a., vagy olyan kedves Germaine-je, mint Schlauch Anna k. a., ez már maga elég a fenomenális siker biztosítására. Hát még mikor a női karba össze vannak toborozva a szebbnél szebb, kedvesebbnél kedvesebb hölgyek, hogy ne lehetne a sikerhez a legvérmesebb reményeket fűzni?!

És mi, újságírók, tudtuk is ezt. Ezért adtuk fel azt a tervet, mely a „Három testőr“

szin-ehozataláról szolt. (Bár már ezt is úgy akartuk, hogy a „Vihar“ szerkesztőségében hangverseny rendezésére kérjük fel városunk minden szépért és jóért lelkesedni tudó, fáradhatatlan buzgalmu fiatal hölgyeit.) És azt hisszük, közönségünk maga is helyesli ezt; mert a „Vihar“ szerkesztőségében még se láthattak volna annyi szép leányt, mint a „Kornevillei harangok“ ban; vagy ha igen, akkor a „Vihar“ szerkesztőségét bizonyára örökre üldözték volna a szivvihar nyugthatatlan hullámai.

Az eszme megpendítői, Várady Ferenc és Lenkei Lajos szerkesztők voltak. Szaz ige a mint testté leve, a mint megszületett a kis csecsemő, fáradhatatlan dajkája, édes anyja, édes apja lett az utóbbi. Ő intézte az egész terv kivitelét; ő vitte a gyermek gondozását anyjára, hogy ime, ma este büszkén mutathatja be a világnak: látjátok, ezt az aranyos gyereket én dajkáltam!

Hanem a dajkának pesztonkára is volt szüksége, a kit örökösen zargathatott a gyerekek érdekében. Ezt a pesztonkát a redakciójában korlátlan hatalmu dajka Miklós Gyulában, a közkedvelt Mikulásban találta fel. Bizony fölt szegény Mikulás kollegánk feje már két hónap óta; a gyermek bájos keresztmamáinak, a szereplő hölgyeknek felkérésétől kezdve egészen a jegy előjegyzések elfogadásáig minden az ő nyakába szakadt. És mert emberül megfelelt mindenütt, hát még a sugást is reá akarták tukmálni. Sugott is, nem egy próbán. De ez már a megpróbáltatások netovábbja volt s nagy könyörgésére átvállalta tőle a páncélozott szívet szükségű szerepet Fűredi Béla, a ki ezzel legszebb jelét adta, hogy nem nehezelt az újságírókra, a miért néha kissé szigorubban kritizálták is a télen.

Hátra vannak azonban még a főmátdorok, a kik a bájos keresztmamákat a kis csecsemő ma esti bemutatási ünnepélyére előnt etiketre betanították. Oh, ezeknek bizonyára volt olyan kellemes a dolguk, mint Hübscher Kata leányasszony táncmesterének, de hogy fárasztóbb volt sokkal, azt a mindennap tartott próbák igazolják. Ők pedig Haksch Lajos és Vész Albert urak; az első a szöveget, a második az énekrészeket tanította be s mindkettő a legnagyobb elismerésre méltó fáradhatatlan buzgósággal járt el nemes feladatában.

És ha most mindehez hozzá vesszük, hogy a férfi magánszerepekre oly neves és ismert egyének ajánlották fel szives közreműködésüket, mint Taky Gyula, a ki Henri márkit éneklé, Böhm Emil (Grenicheux), ifj. Eötvös Gusztáv (jegyző), Selényi Antal (bíró) — és maga a rendezést vezető Haksch Lajos, ki Gaspard apó pompás szerepét kreálta; továbbá Nikolics Benedek (Fuinard), Tétsi István (Gripparden) s mellettük a karban arany ifjuságunk tizen-négy tagja — csak bizvást elmondhatjuk, hogy a mai est tündér-est lesz, nem is számítva az utána a Vigadóban következő táncmulatságot, melyet ismét csak Mikulás barátunk, Róna Béla poétánk adjutánsága mellett s arany ifjuságunk és jogászaink szives közreműködésével, rendez.

*

A nyájas olvasó: Hát önök, urak, ott a „Figyelő“-nél, mennyiben fáradostak mindezekért?!

Felelet: A mi feladatunk az elismerés pályadíjat nyújtani mindenkinek. És zigorú kritikát írni mindenkőről; a mit holnap esti számunkban meg is fog találni a nyájas olvasó.

Igric.

Napirend 1897. június 2-án.

Naptár: szerda, jun. 2. — Róm. kath.: Anna-Mária. — Prot.: Erazimusz. — Görög-kef.: (máj. 21.) Konstantin és Ilona. — Zsidó: Siván 2. — Nap két

3 óra 50 perckor; nyugszik 7 óra 33 perckor. — Hold két reggel 4 óra 50 perckor; nyugszik este 9 óra 39 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 21 Celsius fok meleg; légnemzés 751. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz, meleg idő, helyenkiüt csapadék várható.

Kornevillei harangok második előadása a színházban este pont fél 8 órakor.

— (Törökvilág.) E címen kezdjük meg mai számunkban Tarnai Károly dr., az ismert jellestollu elbeszélőnek egy hosszabb történeti elbeszélését regényrovatunkban. Kétszáz év előtti históriának nevezimaga a szerző és Mohácsot játszik, a mely körülmény kétszeres vonzerőt fog gyakorolni bizonyára olvasóinkra. Megyebeli jeles író megyénkbeli eseményt tárgyal benne, s hogy érdekesen, azt Tarnai Károly régi jó írói hírneve is biztosítja. Természesen, e közleményünket is könyvvalakban adjuk.

— (Közigazgatási bejárás.) Holnap fejezik be az eszék-batinai és a hercegszöllős-monostori közuti vasutvonalak közigazgatási bejárását, melyet tegnap kezdtek el, a kereskedelmi miniszteriumot Ehrenhofer Aladár, miniszteri osztálytanácsos képviseli, a vármegye részéről pedig Koszits Kamill főjegyző, Nagy Jenő főügyész és Kovácsffy Kálmán, államépítészeti bivatalt főnök vesznek részt. Eszék városát a közigazgatási bejárás Graff polgármester, Viróvács tanácsos, Krausz mérnök és Plavics kereskedelmi kamarai titkár képviselik.

— (Meddig hosszabbodnak a napok?) A mai nappal ránk jött június hó, a nyárelő hava. E hó 21 ig hosszabbodnak a nappalok, s ekkor — mikor a nap a Rák jegybe lép s kezdődik a nyár — már rövidülnek s míg ma a nap 3 óra 51 perckor kelt és 7 óra 32 perckor nyugszik le s 21 ig 16 percet nő, addig a hó végeig már 4 percet fogy és a nap hossza ekkor 15 óra 53 perc lesz. A hold első negyede 8-án reggel 8 óra 3 perckor lesz; holdtölte 14-én este 10 óra 2 perckor áll be; utolsó negyed 22-én éjjel után 24 perckor lesz s végre a hold 30-án délután 5 órakor ujul meg. A hold a földközében 13-án délután 5 órakor lesz; földtávolban pedig 25-én éjjel 11 órakor.

— (Somogyiék sikere Ujvidéken.) Mint értesülünk, a pécsi nemzeti színház tagjai annyira megkedveltették magukat az ujvidéki közönséggel, hogy még alig volt ott magyar szótársulat, melyet annyira szerettek volna. Ujvidék és környékének szerb közönsége is elismeréssel van Somogyi szótársulata iránt, sőt szombaton Belgrádból a konzulatus és a szerb miniszterium tisztikara testületileg nézte meg az előadást és Somogyit arra kérték, hogy Belgrádban is előadást rendezzen.

— (Kutba esett.) Gergő Károly tolnamegyei hógyészi születésű 39 éves kovács Budapesten a külső Soroksári-uton egy kutépítésnél munkaközben megcsuszott és a kutba esett. Társai kihúzták ugyan, de a szerencsétlenül járt ember ballabát eltörte. Beszállították a Rókus-kórházba.

— (Életunt ember.) Kovács József, kaposvári születésű, 34 éves könyvelő tegnap Budapesten az összekötő vasuti hidról a Dunába ugrott. A közelben dolgozó

munkások azonban észrevették és megölve kimentették. Eszméletlen állapotban vitték be a kórházba. Valószínűleg azért akarta magát a Dunába ölni, mert megunta az életét, a mint ezt a zsebében talált pár sor írásból következtetni lehet.

— (Biciklitől megbokrosodott lovak.) Veszelszki Róbert, pécsi lakos, vasárnap Budapesten tartózkodván, egy ismerősével fiakkoron tett egy kis sétakozást. A győri-uton egy biciklista került a kocsi elé s a lovak a biciklitől megbokrosodván, a kocsit elragadták. Veszelszki és ismerőse leugrottak a kocsiról, de oly szerencsétlenül, hogy súlyos sérüléseket szenvedtek s be kellett őket szállítani a kórházba. — Veszelszki ma reggel meghalt.

— (Végzetes pofon.) Tegnap este nem várt következménye lett az országos vásárban egy vidéki atyafi garázdálkodásának. Kétyi István, személyi lakos, ugyanis bement Weisz Sándor, siklósi lakos pecsenyesütő sátrába s ott bort rendelt. Majd, mikor a bort megitta, veszekedni kezdett a kocsmárossal s kimenvén a sátor elé, annak ott álló lovait kezdte ütni-verní, hogy azokon töltsse ki a boszuját. Weisz sem volt rest és jónak látta egy pofonnal észretéríteni a garázdálkodó atyafit. Azonban a pofon volt e kelleténél erősebb, vagy Kétyi István állt nagyon gyengén a lábán, elég az hozzá, hogy a pofon hatása alatt eszméletlenül vágódott el a földön. Ugy kellett beszállítani a városi közhórházba, a hol most is betegen fekszik.

— (Megugrott tolvajok.) Lakatos József szakályi községi őr, éjjeli sétája közben éppen akkor ért Bodó György házához, mikor annak kapuján két ismeretlen egyén mászott kifelé. Ezek, amint meglátták a fegyveres éjjeli őrt, eszeveszett futásnak eredtek s már ki is értek csaknem a falu határára, mikor a kötelességtudó éjjeli őr még mindig a nyomukban volt. Ott megadták magukat s Lakatos József mindenekelőtt a Bodó Györgytől ellopott pénzt vette el tőlük. Az elfogottak beismerték, hogy Bodó udvarába bemászván, álkulcsal felnyitottak egy szobát, ahol senki sem volt s onnan 4 frt 38 kr. készpénzt elloptak. Mikor kifelé igyekeztek, akkor talált arra menni az őr és ez okozta a vesztüket. Az egyik tolvajban Lakatos felismerte Sárközi József, szakályi illetőségű kóbor cigányt; a másik azonban ismeretlen volt előtte. A mint kísérte volna őket a falu felé, a két cigány ismét megugrott tőle; de most több szerencsével, mert egy kis erdőben nyomukat vesztette az őr, aki aztán bement a községbe, a károsnak átadta az ellopott pénzt s az esetről jelentést tett az előjáráságnak. A megugrott tolvajokat most nyemozzák.

— (Összeszurkálták egymást.) Valóságos vérengzést követtek el egymás ellen Csötönyi István és Tolnai Sándor, tolnai legények. Poharazás közben a koresmában összeszólkóztak és végre is késhegyre mentek egymással. Mindegyik kést rántott a másikra és a lehető legszenvedélyesebb kanibálizmussal lyukasztgatták át egymás bőrét. A késsel vívott párviadalban Csötönyi István húzta a rövidebbet, illetve

kapott több sebet, úgy, hogy vagy négy hétig kell sebei miatt az ágyat nyomnia. De Tolnai Sándor is több véres sebet kapott emlékül s most ő is betege a kölcsönbe ment késelésnek. Ha a késelő legények felgyógyulnak, a bíróság fog velük végezni.

— **(Ha a cigány melegsik.)**

Petrovics Gusztáv nagygyóresdi illetőségű kóbor cigányt a múlt hét egyik hűvös éjszakája Szébenyben a Bakó Lukács szalmakazla mellett lepte meg. A cigányt majd megvette az isten hidege, nem csinált hát belőle lelkiismereti kérdést, hanem fogta magát, kihuzott egy csomó szalmát és tüzet rakott belőle a kazal mellé. Ott aztán felmelegedett és örömben, mikor odább állt, elfelejtette a tüzet eloltani. A parazsat aztán valahogy rávitte a szél a kazalra és egyszerre lángba borult az is. Mikor a tüzet észrevették, már nem lehetett a kazalból semmit sem megmenteni s az porig égett, mintegy hatvan forint kárt okozva így gazdájának, mert szerencsétlenségére — a leégett kazal nem volt biztosítva. Hogy a tűz miből keletkezett és ki okozta azt, a dunaszekcsői csendőrök derítették ki és el is fogták Petrovics Gusztávot, a ki rövid tagadás után bünbánólag beismerte, hogy a tüzet az ő gondatlansága okozta. Most aztán a fazékony cigány, a ki melegedésével egész szalmakazalt felgyújtott, a börtönben fog hűsölni ezért a tetteért.

— **(Megvert ember.)** Kulitác Lukács, mohácsi lakos, korcsmai szóváltásból

kifolyólag összeveszett László Antal, ugyanottani lakossal. A verekedésből az előbbi sértetlenül került ki, László Antal azonban több folytonossági hiányt szenvedett a fején, úgy, hogy vagy nyolc napba kerül, míg sebei begyógyulnak. A megvert ember panasza folytán a verekedő Kulitác Lukácsot feljelentették a bíróságnál.

— **(A foghuzás betege.)** Egy vidéki sváb atyafi ma délelőtt 11 óra tájban fogathuzatott az irgalmasoknál. Ki is huzták a fogát, sőt az állát is fölköltötték a kendőjével s ő megkönnyebbülve hagyta el a rendházát. Alig volt azonban kint a kapun, a templom előtt a piacon csak neki dőlt egy lámpaoszlopnak és elájult. Érzékeny szervezetét — úgy látszik — nagyon elgyengítette a foghuzás. Egy rendőr aztán hordágyért sietett be a számára a városházához, melyre mikor felfektették, már magához tért és a kórház helyett csak a rendőri őrszobában pihente ki a foghuzás után rájött gyengeségét.

— **(Zsebtolvaj banda.)** V eháp Sándor, keszthelyi illetőségű kőműves és Dálnoki Sándor, kölesdi lakos, egy dunaföldvári korcsmában borozgattak. Egyszerre melléjük telepedett Monori Erzsébet, kölesdi leányzó, Frigyes József és Deutsch József, kölesdi lakosokkal egyetemben s ezek aztán egyremásra hordatták a bort Vehápnak és Dálnokinak. A két ember csakhamar becsipett a bortól és szépen elaludt az asztalra könnyökölve; ekkor aztán a leány és két társa, gyorsan kizsebelték őket s ellopván

tőlük összesen 270 frtot, a korcsmából odább álltak. A kizsebelt emberek mikor mámorukat kialudták és kárukat észrevették, azonnal jelentést tettek az esetről a községi elöljáróságnál. Kolonics Mihály, községi bíró nyomban házkutatást is tartott Kölesden a már otthon a pénzen megosztott zsebtolvajoknál és Monori Erzsébetnél meg is talált az ellopott pénzből 135 frtot; a két másik zsebtolvaj azonban a többit biztos helyre tette s nem találtak meg náluk egy krajcárt sem. A zsebtolvaj bandát följelentették a bíróságnak.

— **(Ismeretlen betörők.)** A Szakcs községhez tartozó szakcsi majorban egyik éjszaka vakmerő betörők jártak. Szabó Ferencnek a pincéjét dézmálták meg; Horváth Kelemenről, Fekete Istvántól és Bódó Jánostól pedig vagy egy tucat aprójószágot vittek el. Az ismeretlen betörők garázdálkodását csak másnap vették észre a károsok, a mikor siettek is az esetet a csendőrségnek bejelenteni. Eső után köpönyegnek bizonyult azonban a késői sietség, mert a tettesek kilétét mindez ideig nem lehetett kipuhatolni.

— **(Leégett présház.)** Boli István, decsi lakosnak a szőlejeben levő présháza egyik éjjel ismeretlen okból, kigyuladt és porig égett. A leégett présház biztosítva volt húsz kerek pengőre, de a kára a tulajdonosnak vagy 300 forintot tesz ki, mert a présházban levő boros hordók is a tűz mártalékává lettek.

TÖRÖKVILÁG.

dom, ilyen isten csodái, de hát ezekre már akkor se adtak valami sokat; a többség akkor is olyan volt, mint most, a hatalom és az uralkodó urak uszályhordozói, talpcsokolói.

Ibrahim bég már éveken át gondtalanul pőfékelt csibukjából. A vén selma azt is megcselekedte, hogy órák hosszán át el-elnézte Fatime lányasszonyt, ki per sze az ő szívének kiváló kegyenenője volt, ritmikus, kecses, vérforráló „csáb-tánc“-át; elhallgatta azokat a szép keleti dalokat, a miket szerelmes török poéták szedtek rímbe és szerelmes háremangyalok zengtek el előtte. Szóval Ibrahim urnak egészen jól folytok doigai. Csüre-magtára tele volt, adót kellett is nem is küldeni, már csak azért sem, mert nem volt kivel elküldenie olyan mesze utra — táján Pécsre — az a kevés katon a garnizónban kellett. Voltak szép lovai és feleségei, volt ökre, számar, a mennyire csak szüksége volt. Nem cserélt volna a budai basával, pedig ő csak mohácsi kis ur volt; egy marok lovasságnak és egy kevés gyalogságnak a parancsnoka.

A garnizón már akkor sem volt a legrosszabb. Katonái nem unatkoztak: Mohács kertjeiben szép virágok nyíltak és mezőin gazdag termés a padisah eráriu manak javára. Termett dohány a sziget berkeiben, hal a Duna kiöntéseiben, vad a határ nagy kiterjedésű erdeiben. Minden meg volt, a mit a hadfiak szeme-szája csak kívánt.

Ibrahim bég is egészen meg volt sorsával elégedve. Jó viszonyban volt azzal a kevés magyar urral, a ki a környéken nyílt házat tartott; de barátságban élt a szekcsői, nyárádi és szőlősi bégekkel is, a mi pedig

TÖRÖKVILÁG.

— KÉTSZÁZ ÉV ELŐTTI HISTÓRIA. —

IRTA:

TARNAI KÁROLY.

— (**Meglopott asszony.**) P a p Zoltánné, dunaföldvári lakosnőtől valami ismeretlen jómádár többféle ruhaneműt ellopott. Belopózott a lakásába, mikor ott senki sem volt s akkor pakkolta fel a ruhákat s szerencsésen odább is tudott velük állni, mert még ma sem tudják, hogy ki volt.

— (**Mi történjék a vasuti harangokkal?**) Mióta a kereskedelmi miniszter kiadta a vasuti harangjelzések megszüntetésére vonatkozó ismeretes rendeletét, sokan foglalkoznak azzal a kérdéssel, hogy mi történjék a mai nappal már feleslegessé vált jelző-harangokkal? Katholikus körökben mozgalom indult meg, hogy ezek a harangok katolikus misszionáriusi célokra szereztesse meg, akkép, hogy a belpoklosoknál, az indusoknál, vagy a négereknél mint templomharangok használtassanak. Most egy debreceni állami mérnök azt indítványozza, hogy a harangokból Baross Gábornak, a magyar vasutügy reformátorának öntsenek szobrot.

Művészet, irodalom.

○ **A kornevillei harangok szinlapja.** A vidéki hírlapírók szövetsége javára ma (kedden) és holnap (szerdán) tartandó műkedvelői előadásra a rendezőség a következő szinlapot bocsájtotta ki: „Műkedvelői előadás. Pécsi nemzeti színház, kedden, 1897. évi június hó 1-én a vidéki hírlapíró szövetség segély- és nyugdíjalapja javára műkedvelők és a 44 gy. ezred zenekarának szíves közreműködésével színre kerül: „A kornevillei harangok“ operette 3 felvonásban, egy változással. Írta Clairville és Gabes (ford. Rákosi J.) Zenéjét szerző Planquette Róbert. — Személyek: Germaine Schlauch Anna k. a. Serpolette Kindl Gizella k. a. Jeane Breining Olga k. a. Cathreine Haksch Lajosné urh. Marguerite Hillebrand Janka k. a. Susanne

Jilly Bözsike k. a. Willy Kaltnecker Ilona k. a. Josefina Némethy Mariska k. a. Marianne Pritz Olga k. a. Nanette Rasgha Ilona k. a. Gertraud Reberics Gizella k. a. Juliette Speri Mili k. a. Babette Trixler Aranka k. a. Henri marquis Taky Gyula, Grenicheux Böhm Emil, Biró Sélényi Antal, Gaspard Haksch Lajos, Jegyző ifj. Eötvös Gusztáv. Fuinard Nikolits Benedek, Gripparden Kocsák Béla, Cachalot Jilly Aurél urak, kornevillei legények: Decleva Dénes, Hainess Elemér, Horváth Tivadar, Dunst Károly, Faith Gáspár, Kaufmann Mátyás, König Károly, Lázár Gyula, Lieber Ferenc, Nagy Jenő, Paraghy Vilmos, Reberics Imre, Sey Oszkár, Szücs Jenő urak. Nép, kocsisok, inasok, szolgáltók, matrózok. Általános rendező: Haksch Lajos. Karnagy: Cristóf Tódor ur a 44 gy. ezred zenekarának karmestere. Az énekrészeket Vész Albert ur tanította be. Sugó: Füredi Béla, ügyelő Strausz Béla urak. — Helyárak: Földszinti és emeleti páholy 6 frt. Erkélyülés I. sor 1 frt 20 kr. (A többi sor föntartott hely.) Földszinti zsöllye 0—III. sor 1 frt 50 kr. A többi sor 1 frt. Emeleti zártszék 1 sor 50 kr. Második és harmadik sor 40 kr. Negyedik és ötödik sor 30 kr. Földszinti állóhely (ide érve a diák- gyermek- és katona jegyet) 40 kr. Másodemeleti állóhely 30 kr. Karzati állóhely 20 kr. Egy szinlap ára 10 kr. Holnap június hó 2-án második előadás a föntjelzett helyárakkal. — Figyelmeztetés. Az első (tehát a mai) előadásra a páholyok és földszinti ülőhelyek összes jegyei elkelték. A II-od emeleti ülőhelyek, továbbá a földszinti, emeleti és karzati állóhelyek jegyei, valamint a második előadásra az összes jegyek előre válthatók esti 6 óráig Domján Izidor (Weidinger N. utóda) könyvkereskedésében. Színházi pénztárnyitás este 7 órakor. — Kezdeté pontban 7 és fél órakor.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése június hó 1-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma jeient meg először a képviselőház karzatián Apponyi Albert grófné férje kíséretében. Képviselők, újságírók erősen látcsöveztek.

Ülés elején A p á t h y Péter előadó bemutatja az összeférhetlenségi bizottság ítéleteit az összes, újabban letárgyalt ügyekről. Felolvastattak valamennyien.

O l a y Lajos az obstrukció bevezetéséről egy kis parázs névszerinti szavazást indítványozott arra nézve, hogy Tisza István és Rosenberg Gyula eseteire nézve az Adria tengeri hajózási vállalattal fennálló szerződések felolvastassanak.

Mivel a szabályszerű 20 aláírás megvolt, elnök a névszerinti szavazást elrendelte, ami egy teljes órát vett igénybe. Ugyanis a 413 igazolt képviselő neveit fölolvasták, s utána azok neveit, akik az első felolvasásnál nem szavaztak.

A többség mellőztetni határozta a szerződés felolvasását.

Ezután M o l n á r Béla bejelenti Tisza István gróf óhajára Tisza többi összes, állítólagos összeférhetlenségi eseteit. Áttétetik az összeférhetlenségi bizottsághoz.

R a k o v s z k y István jelenti ezután, hogy a vizsgálóbíró megsértette az immunitását, a mennyiben őt az „Alkotmány“ című lapban megjelent cikkeért is faggatta, holott csak a „Pressburger Zeitung“-ban közölt cikkeért adta ki a Ház.

Az ügy áttétetik a mentelmi bizottsághoz.

P s i k Lajos előadó lépett ezután az előadói székbe és elfogadásra ajánlja a b ü n-

A mohácsi bég.

A lengyelek királya még nem szerzett világhistoriai nevet Bécs városának felszabadításával, a budai basa is nagyuri kedvteléseinek élt a nyulak szigetén. A félhold, ha nem is ragyogott ugyan valami világraszóló fényben, de még mindig ez a planéta volt az „éjszaká“-nak uralkodója. A basák részére egész rendszeresen (vagyis inkább: rendszertelenül) szedték a spahik és janicsárok az adót, a kutya-titulussal bíró bírák uraimék pedig, mint hűséges alattvalókhöz illik is, sok kifogások közt és deficites summákban át is adták a „porciót“ az állami martalócoknak. Bizony, bizony minden a rendes kerékvágásban volt. Voltak persze ekkor is, mint mindig, rajongók, álmodozók, poéták, bolondok, kik nem voltak megelégedve a szent államrenddel, kik eléggé nem kárhoztatható örültséggel azt a szentségtelen szándékot hordozták kebiök legtitkosabb rekesztékében, hogy felforgatják bizony — amint lehet — a meglevő, uralkodó állapotokat minden szisztémájával, minden pöffeszkedő uraival, szóval minden pereputtyával együtt; voltak, kik bolondos ihletükben visszaálmodták a régi dicsőséget, kiknek szívét lelkét az az érthetetlen valami dagasztotta, amit a naiv emberek „hazaszeretet“-nek hisznek és mondanak; voltak, mon-

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

Kuhn-féle **író-tollak** nagy választékban.

Különféle levélpapírok. (Röntgen-féle sugaraknak ellenálló, kerékpár-jelvényes stb.)

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.